

“DEMIÛRG DE VOLUMS”

GALERIA CARMEN ESPINET. BARCELONA 2007

Martí Rom, col·leccionista d'empremtes. Conxita Oliver (Membre de l'Associació Catalana de Crítics d'Art)

L'obra escultòrica de Francesc Martí Rom és una reflexió sobre l'objecte a partir d'un principi constructivista que manipula amb ironia, joc, imaginació i poesia. Encara que la seva mirada és realista i es recolza en un codi figuratiu, en escorcollar parts de l'anatomia humana i animal –motiu preferent del seu treball- el resultat final ofereix una síntesi expressionista d'actituds, emocions o rols d'un singular i sarcàstic gabinet d'al·legòrics personatges.

L'artista treballa amb l'apropiació de residus, de materials de desfeta, amb la reutilització de tot allò que està impregnat de vida i amb les empremtes que l'ús ha deixat; posant un èmfasi especial en el procés més que no pas en els recursos estilístics i expressius. Els diversos elements, eclèctics i dispersos entre sí, troben les seves relacions i compenetracions formals després que l'artista hagi explorat aquells punts de confluència que els uneix, aquelles possibilitats de trobada que els cohesionen. Gran nostàlgic del passat, Martí Rom camina entre records oblidats, es passeja per ecos d'experiències col·lectives i es capbussa en un univers de somnis, tothora amb una poètica basada en la recuperació d'anònimes històries que reconstrueix per fer-les seves. Deixa que siguin els mateixos materials els que parlin i expressin els seus misteris, enigmes o dubtes, alimentant una nova amalgama que transcendeix les parts per construir un tot. Una acumulació de múltiples móns que, assemblats d'una determinada manera i encaixats segons dispositius visuals de reordenació, adquireixen noves definicions.

La juxtaposició i combinació de materials, d'objectes trobats, buscats o construïts, a través de muntatges-collage o d'assemblatges, és sempre molt evident per tal de deixar palès el procés de treball, les múltiples intervencions i la sedimentació de registres que acaba acumulant una peça seva. Encaixa, superposa, retalla, engalza i acobla peces, fragments, elements, parts... –marcats per les cicatrius de l'ús- per construir noves estructures que al·ludeixen a personatges o animals amb fortes càrregues simbòliques. Objectes pobres –claus, pales, frontisses, tenalles, nanses, rodes, etc.. i materials senzills –fusta i ferro- són els vestigis de la civilització actual, són les restes urbanes, caduques i temporals, que transmuta per crear una nova relació de similituds i de significacions. La utilització de detritus que recupera és alhora una actitud estètica i una proposta plàstica per donar resposta a la societat de consum. Perquè cada estri, utensili o desferra reciclada dona claus interpretatives per exercitar la imaginació de l'espectador a través de la mirada de l'artista que busca i selecciona resquícies per capgirar la seva funció.

Des de sempre, la construcció ha estat la base estructural dels seus volums; uns volums organitzats mitjançant estructures primàries i formes elementals, recreats a través d'un ordre que mai esdevé tancat, sinó immers en tensions constants i en exploracions d'accidents: sobtades ruptures, imprevistos desplaçaments, controlats desequilibris, ocasionals incisions, articulats acoblaments, contrapunts estables... funcionen de manera que l'escultura entre en un cert trànsit permanent. La rusticitat i aspror del ferro vell dialoga ocasionalment amb tocs puntuals o pàtines de color amb què l'artista acolorix certes parts de l'objecte, en una interrelació constant que enriqueix el fet creatiu. Els tons cromàtics atorguen a les peces una certa voluntat pictòrica, derivada de la seva faceta de pintor, també molt intensa. Aquesta aplicació del color accentua l'efecte lúdic de la seva obra, essent una excepció en el context de la tradició de l'escultura catalana de la via del ferro, amant de l'austeritat i la contundència visual del material. Altres vegades, vol que els materials s'expressin amb tota la seva autenticitat, deixant de banda qualsevol intervenció cromàtica.

Gradualment, el coneixement profund del metall, especialment, ha esdevingut suficient per a expressar la intensitat d'alguns sentiments: opressió, tensió, agressivitat, impotència, empresonament, angoixa, frustració o emoció són algunes de les sensacions que hom percep davant dels seus plantejaments. Experiències viscudes, memòries personals, reivindicacions o estats d'ànim queden reflectits gràcies a les possibilitats metafòriques dels elements en joc i a la incorporació de recursos de múltiples territoris representatius.

L'exposició que presenta Martí Rom aplega una tria de les seves obres més representatives de ferro realitzades entre el 1979 i 2006. Es tracta d'un recorregut ampli per la seva trajectòria, en un itinerari que ens condueix per les obsessions plàstiques que han marcat aquest fructífer viatge. Un veritable corpus que ha anat evolucionant pels camins de la recuperació de l'objecte i per la seva posterior relectura poètica.